

Felicias ö

CANNIE MÖLLER

 SAGA
EGMONT

Cannie Möller

Felicias ö

SAGA Egmont

Felicias ö

Copyright © 1996, 2020 Cannie Möller och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788726874648

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren. SAGA Egmont Felicias ö

www.sagaegmont.com

Titeln är en återutgivning av ett tidigare verk utgivet med dåtidens språkbruk.

1.

Helikoptrarna svärmar som gräshoppor ovanför henne. Hon hade hoppats att ödet skulle erbjuda ett försprång, att hon skulle hinna över slätten och in i skogen innan de upptäckte att hon flytt. Tydligen måste hon ändå ha utlöst några sökarenheter när hon kröp under muren.

Och hon var ju en fånge med högsta bevakningsprioritet.

I sin kropp bär hon på det som hon inte själv ska få behålla. Hon är en produktions-enhet som helt enkelt lyckats frambringa en värdefull produkt.

Hon vet att de tänker ta barnet ifrån henne så fort det är fött.

Det var därför hon sökt och slutligen funnit det lilla kaninhålet i muren. Varje dag under middagspromenaden försökte hon uppehålla sig intill det lilla hålet. Med hjälp av en skopformad sten och med fötter och naglar grävde hon i hålet så snart väktarna vände ryggen till. Och det hade varit bråttom, mycket bråttom.

När helikoptrarna återigen sveper över fältet trycker hon sig ner i det mogna vetet, försöker göra sig liten och osynlig. Skyddande knäpper hon händerna kring magen. Känner den lilla kroppen röra sig där inne, våldsamma sparkar. Oro. Hon är uppskrämd förstås, den lilla varelsen. Kana känner kramperna pulsera genom kroppen. Det får inte ske nu. Hon måste hålla igen, övertala barnet att dröja kvar ännu en stund.

Helikoptrarnas rotorblad får säden att bölja som i storm.

Nu ser de mig! Nu landar de strax, händer komma att släpa bort mig. De kommer för att ta barnet ifrån mig!
Hon blundar, andas knappast alls och efter en oändlighet hör hon maskinerna flyga bort i riktning mot staden. De tror tydligen att hon måste finnas kvar närmare murarna.

Hon kryper genom fältet, kryper med den ena handen till stöd under barnet där inne.

Förråd mig inte! Göm mig! vädjar hon till de svällande veteaxen.

Och helikoptrarna kommer inte tillbaka förrän skogen ligger framför henne. Skogen som hon varnats för. Skogen som är tillhåll för de utgallrade, de ljusskygga, de kriminella. De oönskade. Men Kana har inget val, skogen är det enda ställe som kanske kan gömma henne undan förföljarna. När helikoptrarna på nytt klipper sönder luften ligger hon nertryckt bakom en mossig sten. Törsten plågar henne nu värre än rädslan, tungan ligger som ett torrt papper i gommen. När hon skärper hörseln tycker hon sig kunna urskilja ljudet av vatten som porlar mellan stenar. Vacklande mellan tallstammarna tar hon sig fram. Skorna är redan utslitna och faller av henne som tunna löv om hösten. Hon låter dem ligga, de var ändå avsedda för en fånges fötter.

En glittrande bäck väntar på henne mellan tallstammarna men hon ger sig ingen tid att njuta av synen. Hon kastar sig framstupa mellan stenarna och dricker. Dricker, hostar, storknar. Dricker sig äntligen otörstig på vatten som smakar frihet. Sen orkar hon inte resa sig, liggande låter hon vattnet porla kring kroppen. Så småningom kryper hon upp i mossan, ligger på rygg och ser upp i fliken av himmel ovanför trädtopparna. När låg hon sist på mossa och följde molnens jakt över det blå himlafältet? Längesen, som barn måste hon ha legat så här. Sett hur blåsten tvingar träden att dansa, de långa

grenarna som sträcker sig mot varandra utan att någonsin nå fram.

Det finns blåst som växer till storm. Utanför staden finns inget skydd för naturens krafter...

Storm kan lyfta tak, välta träd, döda den som försöker gömma sig.

- Jag är inte rädd, säger hon högt just innan smärtan skär som en kniv genom underlivet. Hon sträcker ut handen mot det porlande vattnet och vädjar: Hjälp mig du som renar och lenar! Hjälp mig!

Hon har krupit ihop på mossan bredvid bäcken, oförmögen att söka efter ett bättre skydd eller ens att resa sig. Hon skulle behövt en koja, en grotta, ett ställe där hon kan stanna några dygn. Istället ligger hon kvar på mossan medan kramperna river i henne och helikoptrarna är på väg tillbaka över skogen. Helikoptrar med sökarutrustning, värmesensorer, kameror, order att till varje pris gripa kvinnan som bär på det eftertraktade barnet.

- Ettan här - kom! Inget att rapportera. Kvinnan syns inte till...

Kommunikationsutrustningen rasslar och väser: *Ni måste finna henne före mörkrets inbrott!*

- Det är omöjligt från luften! Hon måste ha hunnit in i skogen!

- Gott, då sätter vi hundarna på henne! Vi hade hoppats slippa det - det är synd om hon skulle bli skadad. Med tanke på barnet.

- Härifrån luften kan vi i alla fall inte göra mer - klart slut.

De hundar som väljs ut för uppdraget utgör en elit av stadens alla sökarhundar. Man hämtar ett nattlinne från

Kanas cell och låter ledarhannen få god tid på sig att undersöka plagget. Därefter kastas det vita tyget till den gnyende och otåliga hundskocken som omedelbart sliter sönder det med sina käftar. Men ledarhannen låter sig inte påverkas av skockens upphetsning. Hans intelligenta ögon betraktar hundföraren som pekar ut sökarriktningen med en distinkt armrörelse. *SKOGEN!*

Gläfsandet och skällandet avtar, nu vet hundarna vad uppdraget gäller: söka, finna, föra tillbaka. Och sen beröm. Mat. Uppskattande smekningar över den svettiga kroppen. Ledarhannen löper i spetsen, flocken formerar sig i två flyglar bakom honom.

Den gamla kvinnan har samlat korgen full av ved och hon ska just vända tillbaka in i den djupa skogen när hon hör ett lågt jämmer. Försiktigt går den gamla mot bäcken. Här, så nära fälten brukar ju ingen människa uppehålla sig. Det kan vara någon från skogsfolket, någon av de grå som vill spela henne ett spratt, få henne att dröja kvar så att mörkret sen kan fånga henne i sina klor. Men när mörkret kommer vill Leena vara på en tryggare plats, hinner hon inte tillbaks till lägret får hon övernatta i någon koja eller skreva. För när mörkret kommer är farorna nära, då ska man tända sin eld och lugna sin skräck med något att stoppa i magen. Hon har hittat några stora och riktigt fina svampar i dag, räcker lagom till hennes lilla aptit. *Bara nu inte denna jämmer kommit emellan skulle hon redan varit på väg härifrån!*

Kana ser inte gumman med den sneda munnen och hucklet som döljer att hon saknar ett öra. Kana kämpar med smärtorna, hennes fingrar klöser mossan tills naglarna bryts. Hon spänner kroppen och kniper ihop munnen om skriken som vill tränga ut. Hon måste hålla ljuden tillbaka. Långt inne i smärtans värld tänker hon på

detta enda: *jag måste vara tyst! Annars kommer de och tar mitt barn....*

Leena lägger sig på knä bredvid den unga kvinnan, nog förstår hon vad det är som håller på att hända. Av någon anledning har en människa sökt sig bort från staden för att föda här i skogen. Varför har hon valt att fly just i den stunden?

Hundarna är trötta nu, språngmarschen över fälten har redan fått en brun, treårig tik att halta fram i otakt. Andra djur gnyr efter vatten men ledarhannen slår inte av på takten. Med ett strängt skall påminner han dem om att uppdraget ännu inte är slutfört. Med ett nytt skall får han hundarna att sprida sig solfjäderformat för att effektivt genomsöka skogen.

Gumman med korgen kryper ihop av skräck när hon hör hundarna. Nu är det för sent att rädda sig djupare in i skogen. Men bakom tallarna vet hon att det finns en skreva i berget, dit måste hon hinna innan hundarna kommer. Hon har redan rest sig och är på väg bort när den unga kvinnan kommer krypande efter henne på knäna.

- *Hjälp mig*, viskar hon med ögonen vidöppna av skräck. Gumman finner ingen annan råd än att slå sina seniga armar kring barnaföderskan och försöka få upp henne på benen.

- Du måste gå själv! väser hon, annars är det slut med oss bägge.

Hunna in i klippskrevan ger sig gumman ingen tid att hämta andan. Med sina seniga armar baxar hon ett stenblock framför öppningen. Kana har sjunkit ihop med ryggen mot den skrovliga bergväggen. Utanför hör hon

hur hundarnas skall närmar sig. Sökarhundarnas ivriga gläfsanden när de vädrar byte.

Värkarna sätter in med förnyade krafter. Leena räcker över en pinne och tecknar åt Kana att stoppa den mellan tänderna och bita så hårt hon kan. Kana biter sig igenom smärtvågorna utan att ett ljud tränger ut ur henne.

Mellan värkarna iakttar hon med förvåning den seniga gummans arbete. Hon har ensam lyckats stapla ett helt röse av sten framför grottöppningen och mellan stenarna har hon strött starkt doftande löv som ska blockera lukten av gömda människor.

När hundarnas flåsningar hörs alldeles utanför sjunker den gamla ner på knä med pannan mot berget. Det ser ut som om hon ber, tänker Kana när smärtan ett ögonblick lämnar henne ifred. *Jag undrar till vem hon ber?* Sen biter hon hårt i pinnen och känner smaken av jord och bark i munnen. Nu kan hon inte hålla barnet tillbaka längre. Det hon burit inom sig kräver att få komma ut. Det vill leva, inte kvävas av stängda dörrar.

Hon faller bakåt och spänner kroppen i en båge. Barnet glider ur henne och blir liggande på berggolvet.

Först när hundarna dragit förbi hasar Leena fram till kvinnan och barnet. Den nyfödda ligger tyst och stilla mellan sin mammas ben. Så tyst som om det förstod att minsta ljud kan innebära döden. Men ett barn måste visa att det andas, hur ska man annars kunna tro på att det lever? Leena lyfter upp den lilla kroppen och trycker den försiktigt intill sig. Hon vet att hon borde ge barnet den obligatoriska dasken i stjärten. Dasken som ska hjälpa barnet att dra efter andan. Därefter ska skriket komma, det som visar att här har just fötts en livskraftig individ, en som kan ta för sig av luftens syre, en som har en röst och kan ge hals.

Men ett skrik skulle ännu kunna vara förödande. Med sina tänder sliter Leena av navelsträngen och bär barnet till grottöppningen. I det strilande halvljuset ser hon in i ett par ögon som ännu inte vet något av vad de ska få se i världen.

När Kana får sitt barn lägger hon det genast till bröstet. Det känns som en mjuk smekning långt inne i henne när den lilla munnen söker efter bröstvårtan. *Att barnet orkar suga i sig mjölken måste väl vara ett bevis på livskraft lika gott som ett skrik*, tänker hon förnöjt.

2.

I tre dagar har de blivit tvungna att stanna i klippskrevan. Kana har varit för svag för att gå vidare och den gamla vet att hon inte skulle få ro i sin själ om hon återvände till lägret ensam. Tankarna på kvinnan och barnet skulle förfölja henne. Vad vore det för mening med denna räddning som kunde ha kostat henne själv livet om kvinnan och barnet ändå ska gå under? Men snart måste de iväg. Djur kommer att dras hit av blodlukt och barnavitrering. Senaste vintern var det gott om vargspår i snön, djuren måste finnas kvar, även om deras skygghet gjort dem osynliga under sommaren.

Kana försöker uttrycka sin tacksamhet men Leena tycker inte om när någon håller fast hennes händer. Häftigt gör sig gumman fri och hon vill inte heller möta Kanas undrande blick.

Visst vet hon att denna kvinna inte har något att göra med människorna som höll henne fast med hårda, metalliska fingrar.

Visst vet hon att det måste ha gått tjugo år sen hon tvingades leva bakom en järndörr med bara ett litet gallerförsett hål ut mot himlen. Men aldrig glömmer hon tiden när järndörrars dån höll henne vaken om nätterna, tiden när alla röster ville krossa henne, tiden då all beröring förorsakade smärta och förnedring. Därför sliter hon sig loss från Kanas händer utan att ge någon förklaring. Hur skulle hon förklara hur livet berövades henne? Hur de gjorde allt för att bryta ner hennes kraft,

hennes motstånd. Hur de närapå lyckades med att göra henne sinnessjuk.

Leena vakar vid grottans ingång och tre gånger varje dygn smyger hon till bäcken och hämtar vatten. Varje gång lyckas hon också finna något ätbart, några rötter, ett par svampar.

Kana vet att utan denna kvinnas hjälp hade hon nu varit tillbaka i staden. Om hon vägrat gå skulle hundarna ha släpat henne.

Och barnet skulle inte längre ha funnits hos henne.

Först på tredje dagen orkar Kana gå utanför grottan med sitt barn. Hon sätter sig på mossan och lindar av tyget som Leena tagit från sin egen kropp, en undertröja i mjukt, slitet tyg. Framför henne på mossan ligger en liten flicka, mindre än hon trott att något nyfött barn kunde vara. Hon räknar fingrar och tår, med lättnad konstaterar hon att ingenting saknas. Näsan sitter precis mitt i ansiktet, öronens snäckor är så tunna att blodkärlen lyser igenom. *Min dotter, min lilla dotter... Aldrig ska du växa upp i deras stad, bli deras redskap... Din hjärna och ditt hjärta ska alltid tillhöra dig själv!*

Hatet: Nu när hon lyckats fly känner hon hatet ännu starkare än när hon var deras fånge. De har berövat henne ungdomen, tron på det goda, vänner, föräldrar.

Den hemska dagen i skolan när hon förstod att hon blivit En Utvald. Hennes lärare var förstås stolta över att en av deras elever klassats som E-människa. De tyckte att hon borde vara en lycklig trettonåring. En E-människa behövde aldrig oroa sig för framtiden. I Urbs avgjordes en människas öde av den vetenskapliga klassificeringen. E var det näst högsta. Elit. Högre upp fanns bara Bestämmarna som betecknades med ett P. Power. Därunder fanns tio olika grupper av Utförare, från de

politiska manipulatörerna till omsorgs- och städargrupper. U10 var de lägsta, de som röjde gator och allmänna platser, forslade sopor och mänskligt avfall till de många förbränningsanläggningarna som trots all modern teknik spred en kvalmig rök över stadens invånare.

Under U10 fanns ingenting.

Rättare sagt: den som inte fick plats inom klassificeringen räknades som ingenting.

Fanns inte.

Den gamla kvinnan måste vara ett sådant "ingenting", tänkte Kana. Hennes plötsliga nervryckningar i ansiktet – de som kom och gick när hon koncentrerade sig på att uppfånga långt bortifrån kommande ljud – tydde på att hon utsatts för chockterapi eller långvarig medicinering.

Kana lyfter blicken från barnet, lyssnar intensivt. Någonstans på andra sidan bäcken knäcks kvistar, mänskliga ljud, liknande sång närmar sig. Ögonblicket därpå dyker gummans seniga kropp upp mellan trädstammarna. När hon får syn på kvinnan och barnet tystnar hennes nynnande. Hon lyssnar i riktning mot Urbs. Det är inte svårt att tyda hennes ansiktsuttryck: Ska alla bemödanden nu vara förgäves? Vem som än kommer kan skada den nyfödda.

Men bara fåglarna och bäcken hörs. Två ekorrar leker kurragömma runt stammarna. Men som om de uppfattat den gamlas oro avbryter också de leken för att lyssna och spana. Men när inga helikoptrar klipper sönder himlens tystnad, inga steg, inga hundskall hörs, återupptar ekorrarna sin jakt.

Kana ler och visar på barnet som viftar med sina små armar mot solen. Den gamla sjunker ner på mossan. Hon ser barnet djupt i ögonen, forskande. Att gömma detta

barn är ett brott, det har hon redan förstått. *Hon borde inte ha befattat sig med dessa två!* Så många år har hon överlevt i skogen att minnet av övergreppen ändå börjat få en blekare och uthärdligare färg. *Men om hon blev funnen med detta barn och denna förrymda kvinna? De skulle låsa in henne, aldrig mer skulle hon få se himlen, aldrig mer skulle hon känna på bäckens svalka.*

Människorna från lägret skulle inte göra några efterforskningar, ingen där skulle frivilligt närma sig staden.

Kana anar vilka tankar som rör sig i den gamlas huvud, att skynda sig bort och så snabbt som möjligt glömma modern och barnet. *Men hon får inte gå!*

Med möda börjar Kana berätta om dagen då hon fördes bort från sina föräldrars hus. Dagen då hennes lärare tyckte att hon var otacksam som grät. Under tre års tid hade de skickat alla hennes skolresultat till en urskiljningsnämnd. Vid flera tillfällen hade hon kallats från skolan för att utsättas för särskilda prov och tester i logiskt tänkande, rationell handling och viljestyrka. Det var därefter nämnden fattat sitt beslut: flickan Kana skulle hädanefter leva och utbildas i E-staden. Den del av staden där man arbetade med frågor om genetisk utveckling av befolkningen.

Kana drar efter andan, den gamla sitter med bortvänt huvud, man kan inte veta vad hon tänker, men nu när hon börjat känner Kana att hon måste fullfölja sin berättelse:

- Jag hade det naturligtvis bättre än de flesta andra människor. Jag fick till och med hålla på med sådant som jag hade lust till, måla, skriva dikter. Men jag fick inte längre bo hos mina föräldrar och när vi skulle träffas blev det bara under särskilda bevakade besökstimmar. Jag fick inte heller träffa mina gamla vänner, inte ens brevväxla med dem. Mina uppfostrare valde ut mitt umgänge bland

andra som klassats som E. Och jag fick aldrig ge mig ut på egna promenader i staden, aldrig göra något som bara föll mig in. Först måste jag ha övervakarnas tillstånd. Men jag vande mig. Ju äldre jag blev förstod jag att jag borde vara glad över att vara En Utvald. En gång fick jag se ocensurerade bilder från ett kvinnofängelse...

- TYST! avbryter Leena. Jag vill inte höra något om vad du då tänkte! Fortsätt berätta om dig själv istället. Så jag vet vem jag har att göra med!

Kana ser förskräckt på den gamla. Överväger hon kanske att lämna ut henne? Eller att överge henne och barnet?

- Vad hände sen då? När du blev äldre? Förstod du hela vidden av deras bedrägeri?

Kana nickar, ser ner på sina fötter. När hon fyllde arton kallades hon till ett förhör som var mycket klargörande. Någon hade observerat att hon ofta uppehöll sig i den bortre, förvildade delen av Estadens park. Där hade man med avsikt låtit växtligheten återgå till de primitiva och snåriga urstadierna. Gräset klipptes inte, buskar och träd trängdes obeskurna. Denna del av parken höll man för att skolklasser skulle kunna göra studiebesök till något som kallades "ursprunglig natur". Genom att med egna ögon få konstatera hur stökig, vild och oorganiserad en sådan livsform var kunde de unga läras att förstå den högre civilisationens förtjänster. En enda man ur trädgårdsstaben var förlagd till denna del av parken. Och det var tillsammans med denne man Kana blivit observerad.

- Jag känner dem, säger Leena som suttit med slutna ögon, nästan som om hon sov. Jag känner deras avsikter. Och de har inte lämnat dig ännu, du är för dyrbar för dem!

- Det är barnet de tänker ta! Kana sväljer snyftningen som är på väg upp ur henne. Det här barnet är deras! Det var för den uppgiften de valde ut mig... det var därför som...

Hon kan inte berätta vidare. Berätta om hur trädgårdsmästaren Onor och hon skiljts åt. Det var mycket enkelt för dem att avlägsna Onor. En dag fanns han inte där och ingen ville svara på vad som hänt honom.

Allt blev tomt för henne. Det var Onor som hjälpt henne att minnas hur det var att skratta, att gå skogspromenader, att sitta på var sin sten och tala. Hon hade mints svamputflykter med föräldrarna, hon hade berättat för honom om ett åskväder som fällt den stora eken på gårdsplanen. De hade varit utan ström i flera dagar. Obetydliga minnen kan det tyckas, men med hjälp av de minnena kunde hon bli klar över vem hon själv var.

Och hon tyckte om att luta sig intill honom, hon tyckte om hans dofter, tyckte om när han tog i henne.

I fortsättningen fick hon inte röra sig ensam i parken. Kanske var de rädda för att Onor skulle söka efter henne. Det gjorde henne ändå glad att tänka så, i så fall var han ändå inte död.

En natt när hon inte kunde sova hade hon slagit sönder alla kameror och sensorer i sitt rum. Först nu visste hon hur det var att verkligen hata. Dessa genetikforskare, dessa monster, de hade inte bara bestulit henne på hennes eget liv, de ville också äga framtiden i henne. De tänkte bestämma vad för sorts barn hon skulle föda. Det var därför Onor försvann, det var därför hon nu flyttats över till en specialbevakad del av gencentret.

Man hade redan påbörjat urvalsprocessen för hennes del. Inom en tidrymd av två år skulle hon befruktas med noggrant utvalda spermier. Kanske skulle hon sen komma

att placeras i forskningsgrupp A där man experimenterade med olika utbildningsmetoder av barn redan under fosterstadiet. Man beräknade att framtidens E-människor skulle kunna befinna sig på en femåringens intellektuella nivå redan vid födseln. Placerades hon i grupp B skulle hennes barn lämnas ifred under fosterstadiet men genast efter förlossningen tas om hand för individuell utbildning och fostran. Man skulle utsätta det för allt vad Urbs ägde av tekniskt – kemiskt – biologiskt kunnande. Visserligen skulle barnet få vistas en del av dygnet hos sin mor men Kana skulle vara helt maktlös inför den fostran barnet tvingades till.

Hennes förhållande till sitt barn skulle komma att likna de plågsamma minnen hon själv hade av mötena med sin mor. Stunder som med tiden blev så förnedrande och outhärdliga att mor och dotter föredrog att inte träffa varandra. Kana mindes mycket väl sitt allra sista möte med Ylva. Trots att kroppskontakt var förbjuden hade de omfamnats, tryckt varandras händer och viskat några snabba ord. Viskat trots att de inte fick tala tystare än att det kunde uppfattas av övervakarna. Innan någon av de uniformsklädda hann dra dem isär hade de ändå hunnit säga det viktigaste: *Jag tänker på dig, du tänker på mig – varje kväll när vi ska somna. Varje morgon när vi vaknar. Dessemellan ska drömmarna föra budskapen mellan oss.*

Och så hade det blivit.

Ibland när hon vaknade var Kana säker på att hon varit och hälsat på i föräldrahemmet under natten. Ibland tog Ylva med henne på färder ut i världen. Hon fick se andra städer där man inte levde som i Urbs. "Fria städer", kallade Ylva dem. Där människor fick leva i enlighet med slumpen, den fria viljan och sina egna val.

– Men varför...? hade Kana frågat. Varför lever inte vi på det sättet i Urbs?

- Därför att människorna i Urbs en gång gav all makt åt vetenskapsmännen. Genom en folkomröstning beslöts att tekniken och den vetenskapliga objektiviteten skulle ges det fulla förtroendet att forma vår stad till det lyckligaste och mest funktionella samhälle på jorden. Det yttersta samhället. Ultima Urbs.

- Så människorna röstade själva för att vi skulle bli övervakade och sorterade i klasser?

- Människorna visste inte att det skulle bli följden. Vi trodde att vetenskapen skulle ställas i den mänskliga lyckans tjänst...

En natt hade Ylva förberett sin dotter: *De har bestämt att tiden nu är inne, att du är mogen att bära fram deras barn. Du kommer inte att kunna värja dig mot deras beslut. Men innan barnet är fött måste du hitta en möjlighet att fly...*

Kanske hade hon talat i sömnen den natten eller om deras sensorer ändå kunnat avläsa vad som rörde sig inom henne.

Genast efter insemineringen placerades hon i Bekvämlighetsbunkern. Givetvis svarade de inte på hennes frågor om vem fadern till det kommande barnet var. De sa bara att hon skulle känna sig lugn och stolt: dessa spermier var så mycket Elit att hon skulle rodna om hon fick veta mer.

För att hon skulle trivas under graviditeten – givetvis med tanke på barnets hälsa – fick hon ett vackert rum med krukväxter och tavlor som byttes ut så snart hon önskade. Hon förstod att hon placerats i grupp B; träningen av barnet skulle påbörjas först efter födseln. Man var intresserad av att studera värdet av en oprovocerad fosterutveckling hos en E:etta. (En beteckning som bara gavs ett fåtal embryon och som

innebar att både ägg och spermier kom från föräldrar av högsta kvalitet.) Under fosterutvecklingen skulle barnet enbart garanteras bästa möjliga fysiska och psykiska förutsättningar. Därför skulle Kana givetvis delta i den fysiska träning som avpassades efter hennes dagliga tillstånd. Men i övrigt lämnades hon ovanligt mycket ifred – man antog att det skulle öka hennes psykiska välbefinnande. Först bad hon om papper och penna, sen bad hon om färger och målardukar. Men hur skulle hon kunna måla eller skriva när hon var tvungen att gömma alla sina tankar och känslor i ett förseglat skrin? Inte vågade hon låta något av sitt innersta beskrivas i färger eller ord. Vilken behandling skulle de ge henne om de förstod att hon varje stund, både dag och natt, tänkte på en enda sak: hur hon skulle kunna fly. Om de betraktade henne som lydnadsdesertör, som en oppositionell, då kunde hon bli kastad utanför klasserna. Ett Ingenting. Det fanns också många exempel på att människor fördes undan för att aldrig mer påträffas. Ryktet sa att dessa människor kastades i sopförbränningsugnarna. Naturligtvis skulle ingenting hända henne innan barnet var fött. Men sen. Kanske som Onor. Ett försvinnande. Alla visste att det inte var hälsosamt att forska i dessa händelser.

Frukten i henne växte tyst och stilla. På tevemonitorerna kunde hon själv se hur barnet prövande rörde sig där inne i hennes mörka rum. Månaderna gick och plötsligt skärptes bevakningen ytterligare. Kanske hade hon förrått något i sömnen, man var tydligen rädd för att hon skulle ta sitt och barnets liv. Två lyssnerskor placerades då alltid i hennes närhet – för att ”utföra hennes önskningar” som man sa. Hon tyckte att de två kvinnorna alltmer visade henne öppet förakt. Hon sov dåligt om nätterna, drömmarna förde henne inte längre

till Ylva. När hon la in en ansökan om att åter få ta emot besök från föräldrarna fick hon veta att både modern och fadern omkommit i en mycket beklaglig olycka. Av någon anledning hade de försökt ta sig ut ur staden med bil. De hade nonchalerat gränsvakternas uppmaning att göra halt och därför... ja, vakterna följde bara reglementet. Det hade varit klokt av hennes föräldrar att lyda vakternas uppmaning, de borde verkligen ha stannat.

Mycket beklagligt och som sagt onödigt.

Hon stängde in sig och grät. När hon vägrade äta tvångsmatade de henne. Man oroade sig mycket över att hennes sinnesstämning skulle skada barnets utveckling. Hon förstod att de började överväga att ta det ifrån henne och istället överlåta barnet till en konstgjord livmoder.

Men då hade Ylva kommit till henne i drömmen och visat på muren, på grästuvorna som på ett ställe var nertrampade. Ett kaninhål. Från den morgonen återvände livet. På något sätt skulle hon ta sig ut.

När Kana slutfört sin långa berättelse betraktar den gamla kvinnan henne uppmärksamt. Också den nyfödda ser ut att ha tagit del av historien. Den historia som låtit henne födas just här, i denna mossbelupna glänta.

- Onor, mumlar den gamla. Sa du att han hette Onor?

Kana nickar, väntar. Slutligen reser sig den gamla, sträcker på ryggen. Kotorna ger ifrån sig ett knastrande, obehagligt ljud.

- Nu äter vi, sen måste vi ge oss av!

Kana kommer också på benen och glömsk av den gamlas tidigare reaktioner tar hon Leena hårt i axlarna.

- Vet du något om honom?

- Han kom. Han försvann... Ett undvikande svar, men Kana inser att hon inte kan tvinga eller pressa Leena.

Och kanske vore svaret sådant att hon inte skulle orka bära det nu. Kanske kommer hon att få veta tids nog.

3.

Den gamla vandrar i ett förvånansvärt högt tempo. Kana, som ännu inte återfått krafterna efter förlossningen, biter ihop tänderna för att inte förråda sin trötthet. Och inte en gång vänder sig gumman om för att se om hon hinner med. *Hon skulle inte vänta på mig*, inser Kana. *Hon har gjort tillräckligt! Nu vill hon tillbaks till tryggheten hos sitt folk. Vad kan det vara för sorts människor? Kommer de att acceptera mig och mitt barn? Eller kommer de att jaga iväg mig...*

Ju längre de vandrar, desto dystrare blir skogen. Mörka granar, så täta att solljuset inte når ner till marken. Fuktig skymning trots att man anar solljus högt där uppe. *Hur långt ska vi gå?*

Den gamla tycks inte ha några tankar på vilopaus trots att solen nu flyttat sig ett kvarts varv på himlen. Först när barnet börjar gråta vänder hon sig om.

- Här får vi inte stanna! Kom!
- Varför inte? Flickan är hungrig...
- Kom! Kom! De tar henne! Den gamla är redan framme och drar Kana i armen, vill få upp henne från stenen.
- Vad pratar du om Leena? Här finns ju inga...
- De finns, men du ser dem inte: de onda... Du är blind! Men jag ser! Och gumman tar barnet ur famnen på Kana och skyndar vidare utan ytterligare förklaringar.

Hon är alltså tokig! Kana suckar och stapplar efter den gamla som går vidare med obrutna krafter. Så plötsligt tunnar granskogen ut, solljus tränger ner till marken och

istället för den döda mattan av gamla barr trampar de nu åter i mjuk, grön mossa och en porlande viskning bortifrån skvallrar om bäckvatten.

Den gamla lägger ner barnet på mossan och böjer sig ner för att dricka. Därefter rullar hon över på rygg och blir liggande med slutna ögon.

Kana sitter på en sten och ammar barnet. Det är så mycket hon skulle vilja veta om gumman som ligger där med slutna ögon. Det ser ut som om hon sover. Vilka var det hon såg i den svarta granskogen? "De onda", kallade hon dem. Människor, väsen eller inbillning, det är frågan.

Plötsligt hör hon hur det prasslar i snåren. Med ljusets hastighet är Leena på benen. En stor sten håller hon redan i beredskap i handen. Kana trycker barnet tätare intill sig. Ur buskarna kommer ett smutsigt, gulbrunt djur ålande. Det gnyr eländigt och ser på dem med vädjande ögon. Den gamla släpper stenen och betraktar hunden som flämtande tar sig fram till bäcken för att dricka. Solen belyser bokstaven S som är tydligt inbränt i hundens vänstra sida. En sökarhund. En av dem som jagat henne, tänker Kana och vill genast gå vidare. Varför ska hon befatta sig med en skadad sökarhund? Ett M för mördare borde den istället ha! Men Leena ligger redan på knä bredvid det skadade djuret, hon tycks inte märka att Kana lyft upp barnet och är redo att gå vidare. Förvånad åser hon hur Leena torkar det djupa såret med mossa som hon väter i bäcken. Sen trycker hon en tuss torrare vitmossa mot hundens sida. Djuret gnyr av smärta men tar ändå tacksamt emot hjälpen, slickar Leenas händer när hon tar bort mossan.

- Hon måste ha blivit spetsad på en gren och lyckats vrida sig loss, mumlar Leena mer för sig själv än som en upplysning till Kana. Stackars krake! Hetsad nästan till döds och sen råka ut för de onda... du hade tur i alla fall!

Det här kommer att läka! Tiken rör på huvudet, det ser ut som om hon förstår vad den gamla säger.

- De onda, muttrar Leena hätskt, alltid håller de sig framme när någon är illa ute...

Gummans blick är så genomträngande att Kana inte kan komma med några invändningar.

När de fortsätter vandringen reser sig hunden och följer efter, haltar tätt i spåret efter Leena. Och var gång gumman stannar för att dra efter andan visar hunden sin tacksamhet genom att slicka hennes fingrar.

- Såja! Var inte så velig! muttrar gumman men hon kan inte dölja att ögonen ler mot hunden.

I två dygn vandrar de på en bristfällig kost av bär och rötter. När ljudet av människor plötsligt når dem kommer det som en chock för Kana. Hon trycker barnet intill sig när de går in på den nertrampade lägerplatsen. Genast är de omringade av människor som ger ett smutsigt och framfusigt intryck. De flesta är svepta i trasiga filter och nötta byxor som ser ut att härstamma från något av Urbs kommunala klädförråd. Under de smutsgula filtarna kan man skymta skjortor märkta med en blå fyrkant.

Mentalpatienter och kriminella! Det är bara sådana människor som bär fyrkanten!

Barnet vaknar och gråter när rösterna och de främmande andhämtningarna trängs omkring dem. Kana sjunker ner på en stubbe, för trött att säga mer än sitt namn. Istället för att trängas omkring henne borde de i gästfrihetens namn ge henne något att dricka och sen visa henne till en plats där hon äntligen kan få sova. Men ingen tycks ha en tanke på gästfrihet här. När de stirrat färdigt på henne samlas de alla kring Leena. Nu är det hunden som tilldrar sig deras stora nyfikenhet och Leena berättar och pekar bort mot Kanas håll. Hon förstår att

hon bara har att vänta. Dessa människor måste acceptera henne, annars har hon ingenstans att ta vägen med sitt barn. Nu hör hon redan protesterna. Givetvis inser dessa trashankar att det är farligt att gömma någon som har ett så eftertraktat barn. Någon föreslår att de ska lämna tillbaks barnet till Urbs, sen kan kvinnan få stanna. Bara de får barnet så kommer de inte att leta vidare.

Kana har redan rest sig, beredd att fly till skogs. Om hon klarat sig hit så inte ska de där eländiga varelserna besegra henne! Hon, Kana, är trots allt en E-människa, de borde visa henne respekt!

Plötsligt märker hon att alla tystnat, blickarna är riktade mot henne, farliga, avvaktande blickar. Hon inser att det är bäst att sätta sig igen.

– Jag heter Kana, säger hon ödmjukt. Jag har flytt från Urbs. Leena hjälpte mig och mitt barn. Det är hon som har fört oss hit. Får vi stanna här?

Då uppfattar hon en röst inom sig. En röst hon saknat. Ylvas. *Säg dessa människor att du är beredd att satsa din utbildning, dina kunskaper för dem. Säg att du ska hjälpa dem att bygga en by där alla har det bättre än vad de har idag... Bevisa för dem att de kommer att ha nytta av dig!*

Hon är inte ens säker på att de förstår vad hon säger. Också Leena ser misstroget på henne när hon försöker hitta orden. Några skrattar öppet: hur skulle hennes klena uppenbarelse klara mycket annat än att plocka vedpinnar? De pekar ut vedskjulet för henne. Om hon visar sin uppriktiga vilja till hjälpsamhet så ska hon fylla skjulet före vintern. I så fall kan de nog låta henne stanna. Men barnet – det är en börda. Kan hon inte tänka sig att göra sig av med det? Förresten kanske det ändå dör när vintern kommer och då har ju all möda med att föda det varit förgäves. Om hon inte har barnet att tänka på kommer hon att kunna var till bättre nytta.

I avsmak ser hon på gruppen som står i ring omkring henne. Hon skulle inte kunna fly nu. De skulle hålla fast henne, ta barnet, kanske göra det illa... Deras ansikten är grova och smutsiga, fastän hon försöker se dem frimodigt i ögonen går det inte att möta deras blickar. Ögonen har på något sätt försvunnit inåt. Ansiktena är stela, förfrusna.

- Vad hette han som vi körde iväg? Han som fick en unge med den där rödhåriga? Det är en gubbe med tonlös, kraxande röst som frågar. Han riktar sig till Leena men en av de yngre kvinnorna hinner före:

- Du menar Onor? Onor den vackre? Honom minns man väl! Det var dumt av honom att försvara den där kvinnan och barnet. Han kunde gott ha fått bli kvar här!

- Tyst! avbryter Leena de menande, torra skratten. Prata inte så mycket! Nu ska ni lämna Kana ifred från allt ert dumma pladder. En kvinna som har fött barn behöver sova! Undan med er nu!

Missnöjda protester stiger från hopen. Leena inser att hon varit för brysk, om Kana och barnet ska bli välkomnade måste de alla ha något gott ut av det. Inte på sikt utan nu, genast.

- I solnedgången samlas vi alla här. Då ska vi ha en fest - en dop- och välkomstfest! Nu ska ni ger er av så att ni hinner förbereda er. Till en fest kommer man inte som ni ser ut nu...

Förlägna händer drar i tovigga skägg, muntra skratt kommer ur smutsiga ansikten. Plötsligt har alla bråttom, några tänker hinna ända bort till havsviken för att kunna ta sig ett renande bad.

Cirkeln som omslutit Kana och barnet är upplöst. Alla tycks ha glömt henne nu och de tycks också ha glömt att de alldeles nyss var beredda att döda ett barn. Nu beter

de sig själva som barn, upphetsade och skrattande försvinner de mellan husrucklen.

- Du får inte förakta dom! Jämför inte med dig själv, Kana! Du har vuxit upp som en E-människa, varje dag har du levt ditt liv som ett bevis på att du är bättre än andra. De har alltid fått veta att de är värdelösa. Nu vet du hur det är att vara... Ingenting. Om du inte kan lära dig att respektera dem ska du ge dig av. Det gjorde Onor. Han gick frivilligt. Han kunde inte komma över sitt förakt.

Kana vaknar till lukten av stekt kött, mörkret håller redan på att falla. Hon måste ha sovit länge. Oroligt lyssnar hon till barnets andetag. Flickan sover så tungt, är det normalt? Ögonlock och tinningar är blåstrimmiga av ytliga blodkärl, huden så blek. Försiktigt gnider hon sin näsa mot barnets, hon får ett litet kurrande till svar, sen är dottern vaken med uppslagna, pigga ögon.

- Vi måste gå dit ut nu och visa oss artiga! Vad heter du förresten?

Flickan drar på munnen i en första ansats till ett leende.

- Flina du! Alla människor måste ha ett namn! Vem är man annars?

När de kommer ut från Leenas hydda ser hon genast de mörka siluetterna röra sig kring elden. Leenas ord: *du måste visa dem respekt!* Bara de är villiga att respektera henne! Ännu kan hon inte lita på någon annan än den gamla.

Ett stort bytesdjur är uppträtt på ett spett som rullas över elden. Ett svin, ett vildsvin! Inte visste hon att det fanns vildsvin nu för tiden. En yngre kvinna som saknar två framtänder kommer fram och tar henne i armen.

- Den här festen är till din och till barnets ära! Leena säger att ditt barn ska döpas ikväll!

Alla lämnar henne plats, ingen försöker dra i hennes kläder eller klämma på barnet som tidigare. På något sätt är alla förändrade sen förmiddagen. De har förberett sig, ordnat sina kläder, tvättat sig. Männens skägg hänger inte i tovor, ansikten mjukas upp av leenden.

- Kana! Stig fram! säger Leena högtidligt. Vi har beslutat att du och ditt barn ska upptas i vår stam...

"Stam"? Forntidsmänniskor levde i stammar, primitiva folkslag i djunglerna... ett ord hon inte trodde fanns längre.

- Är du villig att bli en av oss?

Hon har fått en fråga, hon måste svara. Har hon något val? Att stanna här eller gå under? Hon nickar och känner sig en aning modfälld.

- Tala högre! uppmanar Leena med en hövdings röst. Vi väntar på ditt svar - låt oss inte vänta för länge!

Kana uppfattar varningen, stämningen runt elden kan ännu snabbt slå om.

- Jag tackar för ert förtroende, svarar hon ödmjukt. Jag är hedrad av att jag får stanna bland er... Ögonblickligen utbryter visslingar och handklappningar som Leena tystar med en handrörelse:

- I kväll ska också din dotter Felicia upptas i vår gemenskap...

Jag hoppas att du är nöjd med det namn vi valt för ditt barn?

Kana är förbluffad: hade det inte varit rimligt att Leena frågat henne om detta? Ska hon inte heller här ha något inflytande över sin dotters öde?

- Vi har länge väntat på någon med det namnet, fortsätter Leena. Felicia, den lyckliga, henne har vi väntat på... Henne behöver vi.

Först då förstår Kana den gamla kvinnans klokhet. Med ett namn som inger hopp och förtröstan räddar hon

barnet. En person med det namnet ska man inte våga kränka.

Alla står tysta när Leena går fram till barnet. Hon lyfter det ur Kanas famn och går fram mot elden så att alla kan se det.

- Eld: se på detta barn! Skänk henne av din styrka! Ge henne mod och handlingskraft!

Tre gånger lyfter hon Felicia mot lågorna medan Kana står andlös av rädsla. Elden slickar så nära hennes barn. Det ser ut som hettan förbränner det lilla ansiktet. Så tar Leena ett steg bakåt och vänder själv ryggen mot elden. Tre gånger lyfter hon barnet upp i luften:

Luft: se detta barn! Låt alltid hennes lungor fyllas av ditt livgivande syre! Låt henne leva ett långt liv utan sjukdomar och olyckor!

Därefter återvänder Leena till sin plats i cirkeln där en kvinna väntar med två fyllda lerskålar. I den ena väter gumman sina fingrar och låter droppar falla ner på barnets huvud:

Vatten! Var detta barn troget! Varthelst hon går - giv henne att dricka! Låt henne aldrig försmäktas av törstens plåga! Ge hennes tankar din klarhet och hennes ögon av din genomskådande kraft!

Den andra skålen hålls fram och Leena doppar sina fingrar i mjuk mylla. Hon drar två gånger under barnets vänstra fot. När hon ska göra samma sak med den högra försöker Felicia dra till sig benet men Leena håller fast:

Jord: bär detta barn på din rygg. Ge henne del av dina kunskaper så att hon aldrig står utan föda. Ge henne också del i din läkekonst så att hon kan vara andra människor till stöd och nytta! Du som är allas moder - tag i kärlek detta barn!

En trumma ljuder: fyra bestämda slag. Leena håller fortfarande barnet i sina armar när hon sluter ögonen

och sakta svänger runt ett långsamt varv, från öster till väster. Hon bugar mot de olika väderstrecken och mumlar för sig själv.

Kana ser på mannen med trumman. En av de äldre, en av dem som hon tidigare uppfattat som mycket hotfull. Kraftfullt låter han en jämn rytm strömma ur trumskinnet. Alla betraktar den gamla kvinnan som dansar runt elden med barnet i famnen. Så står Leena plötsligt framför Kana och lägger barnet i hennes famn. Med en nick klargör Leena att nu är det Kana som ska dansa med Felicia.

Det finns ingen plats för tvekan: i allt vidare cirklar rör hon sig runt elden. Trumman hjälper henne, hon behöver inte tänka på vilka rörelser som lämpar sig för denna dans, trumman vägleder henne. När hon redan är på väg in i ett drömliknande behagligt tillstånd av tyngdlös kropp och avslappning slutar trummandet. Hon slår upp ögonen och alla ser på henne. Ögon som visar respekt, värme, glädje.

Felicia får motta små dopgåvor; en pärla, ett läderbälte som hon kan få användning för när hon växer upp. En snidad träask, ett litet tygstycke. Kana tackar och känner att det kanske ändå inte kommer att bli så svårt att leva med dessa människor.

När elden falnar framåt natten dansar man till trumman och två flöjter. Särskilt är det en av kvinnorna, den harmynta, som kan få flöjten att kasta sig ut i oväntade explosioner av toner. Andfådd sitter Kana med barnet i famnen och tittar på kvinnans ansikte som nu tycks helt förvandlat av musiken. Ögonen är slutna, kroppen rör sig vajande som om tonerna föds långt inne i henne.

Och Kana får reda på hur det kommer sig att de kunnat äta sig mätta på vildsvin: med flott ännu